

[Ministeren for skatter og afgifter]

senest ske i 1981. Det er denne regel, der er aktuel i sagen fra Herning. Når afgiftspligten indtræder, kan ejeren forlange, at kommunen overtager ejendommen for et beløb svarende til ejendomsværdien.

På baggrund af de regler, som jeg her har redegjort for i hovetræk, drejer sagen i Herning sig om to hovedspørgsmål.

For det første er der uenighed mellem kommunen og ejendomsbesidderne om, hvorvidt kommunens overtagelsespligt også gælder, selv om der slet ikke bliver pålagt frigørelsesafgift, fordi vurderingen er så lav, at der ikke udløses afgift. Skattedepartementet har med støtte i bemærkningerne til lovforslaget udtalt, at overtagelsespligten kun gælder, hvis der pålignes afgift.

For det andet er der uenighed om den vurdering, der er afgørende for, om der overhovedet pålignes afgift, og som tillige har betydning for den pris, kommunen i givet fald skal betale for ejendommene.

Vurderingsrådet havde vurderet ejendommene så højt, at der blev pålagt frigørelsesafgift. Kommunen fandt vurderingerne for høje, og derfor benyttede kommunen sig af den adgang, som den ifølge vurderingsloven har til at påklage vurderingen til skyldrådet. Skyldrådets vurdering var også så høj, at der skulle betales frigørelsesafgift. Denne afgørelse indbragte kommunen for landsskatteretten, som nedsatte vurderingerne så meget, at der ikke blev tale om frigørelsesafgift.

Ni af ejendomsbesidderne har nu indbragt disse to hovedspørgsmål for vestre landsret.

Spm. nr. S 675

Til udenrigsministeren (10/2 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil udenrigsministeren vedstå sine udtalelser den 28. januar 1986 i folketinget, hvori han fastslog, at traktatpreambler er af forpligtende karakter og ingenlunde må opfattes som blot uforpligtende hensigtserklæringer?«

Begrundelse

Vi har ofte fået at vide, at indledninger (præambler) til EF-erklæringer og EF-traktater blot skal betragtes som nærmest vidtløftige og helt uforpligtende, flotte ord, men ikke som bindende erklæringer. Der kan i den sammenhæng henvises til, hvad den davæ-

rende danske udenrigsøkonomi- og handelsminister i 1972 har skrevet for nylig om debatten vedrørende præambelen til Romtraktaten i 1972:

»Over for påstanden om, at vi ikke kunne føre vor egen politik på grund af Romtraktatens præambel, slog vi fast, at præambelens ord om, at medlemslandene var besluttet på »at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk«, kun var en indledende hensigtserklæring. Den kunne ikke forpligte os til senere at gå videre i retning af en politisk union.« (Informations kronik den 29. januar 1986).

Det egentlige forpligtende var de »240 operative« artikler. Og det er jo et hovedvidne fra dengang, der her taler. I 1972 bagatelliserede tilhængerne af EF således præambelen, ligesom pakketilhængerne i dag bagatelliserer Den Europæiske Fælles Akts præambel (med afsnittet om »unionen«, som nu oversættes med »sammenslutning«). Men i folketingssalen er udenrigsministeren holdt op med at bagatellisere, jfr. følgende indlæg i debatten den 28. januar 1986:

»... for lad os nu lige huske på, hvad det var, vi skrev under på i sin tid, da vi skrev under på Romtraktaten. Vi skrev bl.a. under på en præambel, der siger, at vi er fast besluttet på at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk ... Det står der i indledningen til Romtraktaten, det er noget, vi har forpligtet os til.« (Fortryk af folketingets forhandlinger den 28. januar 1986, sp. 5933).

For traktatændringer skal gennemføres, får vi altså altid at vide, at disse præambler ikke betyder noget, men bagefter, nu 14 år efter, får vi så at vide, at det, der dengang ikke betød noget, nu er forpligtende. Gælder det også fællesaktens præambel, som vi i dag får at vide heller ikke betyder noget?

Svar (18/2 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

De indledende afsnit (præambler) til internationale traktater udtrykker en politisk hensigtserklæring, medens de egentlige traktatbestemmelser kan siges at være juridisk bindende for medlemslandene.

Den forpligtelse, Danmark påtog sig ved vor underskrivelse i januar 1972 af Romtraktaten, om »at skabe grundlag for en stadig